

Desertar d'Arnau Pons

Vengué un morent de sol, i fou després amb or el seu eixir: un dia nou, ja no tan gris.

Finalment havia arribat aquell nou dia per tal de tenir un or diferent dels altres. Potser per això, ell, l'home que vivia dins un trast de la tenebra, s'havia despertat tan boca-sec, estret de pit. Finalment, sí, tan sec de boca i estret també de pit, es despertava. A fora, la llum, i no només la llum, començava a desminvar; i l'home que patia dins el cor del que era negre va veure com aquella brega dels retorns feia tornar en cendra el terreny fallat de la nit. Acabava de sortir d'un son d'alba, infestat de crits, i ara — ben cec de boca i sec també de pit — sentia com la saliva l'abandonava de per dins.

Però no tan sols ella l'abandonava; ell mateix s'abandonava; només l'hora el posseïa, i la seva rogallosa veu, de l'hora, encegava els darrers brins.

Ερήμωση του Αρνάου Πονς

Πουλήθηκε ένας ήλιος ετοιμοθάνατος, κι ύστερα πήρε το χρώμα του χρυσοῦ η έξοδός του: μια νέα μέρα, όχι πια τόσο γκριζα.

Τελικά, είχε έρθει εκείνη η νέα μέρα για να αποκτήσει έναν χρυσό διαφορετικό από τους άλλους. Ίσως γι' αυτό, εκείνος, ο άνθρωπος που ζούσε μέσα σε μια τρύπα στο σκοτάδι, είχε ξυπνήσει με το στόμα του τόσο στεγνό και το στήθος του τόσο σφιγμένο. Τελικά, ναι, με το στόμα τόσο στεγνό και το στήθος τόσο σφιγμένο, ξύπνησε. Έξω, το φως, και όχι μόνο το φως, άρχιζε να λιγοστεύει· και ο άνθρωπος που η καρδιά του υπέφερε από ό,τι ήταν μαύρο είδε πώς εκείνη η διαμάχη κάθε επιστροφής θα έκανε να γυρίσει στη στάχτη το ραγισμένο έδαφος της νύχτας. Μόλις που έβγαινε από έναν ύπνο της αυγής, μολυσμένο από κραυγές, και τώρα — με το στόμα τυφλό και το στήθος στεγνό — ένιωθε πως το σάλιο τον εγκατέλειπε από μέσα.

Όμως δεν τον εγκατέλειπε μόνο εκείνο· κι ο ίδιος του ο εαυτός τον εγκατέλειπε· μόνο η ώρα τον κυριεύε, και η τραχιά φωνή της που ξερίζωνε τα τελευταία χορταράκια.